

megszégyenül, lélekben el fog bujdosni a világ végére, ott lekucorodik, magára húzza az elkövetkező percek és órák takaróját, és reméli, hogy túléli az egészet, megmenekül.

„Hiszem, hogy... + + + +”

– Na nem jössz le? – könyörgött. A Nagy Sanyi könyörgött! *Mindenki hallotta, hogy volt, vissza, vissza, a virágcsokrokat az öltözőbe kérem, a pirosat jobbra, a kéket balra, a sárgát utálom, allergiás vagyok a sárgára, a részvétel a fontos, semmi más, a ré-ré-részvétel... + + +*

„Hiszem, hogy *féltámadok.*”

– Gyere, Sándor – szóltam a Nagy Sanyinak, és ő *elmosolyodék*, egy alázatos, mindent értő mosollyal, mint a napkeleti bölcsek, akik tudták, hogy egyszerű asszonyok szülik az isteneket, és ezt a mosolyt már békén hagyták a madarak –, gyere, Sándor, de igyekezz, kérlek.

– No de miért? – ha a Nagy Sanyi végképp elveszíti a fonatát, kénytelen leszek magam lemászni a tetőtől, és akkor... győzők s vesztek.

Ha felmérgešítem viszont, azaz olyat mondok, amit nem képes befogni a korlátozott teljesítőképességű és lejárt szavatosságú vevőkészülékeivel, akaratlanul is az én kezemre játszik.

– Azért, kedves Sándor – nagyot tüszentettem –, mert nagyon hideg van itt. – Elkerekedett a szeme, a két sötétkék gömb egy pillanatig legurulni látszott a labdafejéről, de a düh visszaragasztotta őket – különben is – széttört egy keresztlécet, szerencsére, nem az tartotta a kúpcserpet –, hallom már a tankokat.

Ladányi István

(INFINITUS)

1991. január? (Porolom a könyveket – maradék, lét-, még a régi örömek sem maradéktalanok –, és) megállt kezemben ez a régi folyóirat. Tenni (valahová, valamit, vele). Gondolatok a könyvtárban! Kidobjam? Tíz éve áll (jár, költözik velem) olvasatlan. Mit mondjak? Évek óta nem talállok erre... Hát igen, azt is, azokat. De kár befejezni ezt a mondatot. (Fonál, elveszítettem, ilyesmi.)

Ezerkilencszázkilencvenegy.
Momentán kétezer, hónap, nap stb.
(És közben kétezer-egy lett, múlik a versben az idő, korrektorok, immár kötőjelezzük az éveket.)
És azt hiszem, csak azért nem dobom ki, mert annyit hurcoltam

hét határon át, városnevek, ragok, más nyelvben
 esetek, míg elértem vele ide,
 a nevére ráfeküdt semmibe. Szavak,
 utak, nevek; kilók és méterek. Eh
 (később lesz egy beh is, ezzel itt elvetek valamit,
 nem úgy, hogy kikel, hanem épp hogy
 ne keljen), valami izé, csakis az lehet
 ebben, vagyis hát kár ezt is befejezni.
 (A cica elvitte, ilyesmi. Rím!)

Tényleg, abban a házban, kilencvenegyben
 volt egy macskánk. (Na, végre egy mondat.)
 Az röptében megfogta a verebet. (Még egy!)
 Az a ház? Ez egy kicsit bonyolult,
 a ház meg a holmi, pláne versben összehozni,
 -húzni, vagyis ebben, ami ez itt. Volt egy ház
 (a kedves angol állatok!, bizony),
 laktunk. Oda vittem az egykor kurrens dátumot.
 A hátamon. Egyébként odavan. (A hátam?
 A házam?) Itt vagyunk döglötten,
 mint a cement. Magunkba kötöttünk, könyvek,
 emberek. A gaz benőtte az alapnak kiásott
 árkokat. (Ha elhullik valami, a tetemet dobáljuk bele.)
 Szóval dögunalom. Ja, dehogyis a folyóirat, azt
 nem tudom, azóta sem olvastam el...

De az a macska, egykor, az igen, röptében a verebet.
 Figyeltem, elbújt a veteményesben
 – a sárkányfog épphogy kidugta okos fejét –,
 a sorok közé,
 a talajhoz lapult mozdulatlan, felhúzta rugóit,
 aztán a kellő pillanatban felrobbantotta
 energiáit. (Ez szép. Szép hosszú.) Talán azért nem olvastam holmi
 folyóiratot, mert már csak a macskára figyeltem
 azon a tavaszon-nyáron, ahogy megfeszül, robban,
 megfeszül, robban. Elrugaszkodik. Néhány
 ép mondatra vadásztam, üveges szemmel.
 A talajhoz lapulva vártam feszülten.
 Aztán szünet. A jövőből

múlt lett. Már szinte mindent kidobtam,
 ami M-lék. Íratlan, olvasatlan. Sorban minden
 (jelző, pl. írott) évemet. (Beh kár volt befejezni
 ezt a mondatot. – Na, mit mondtam?! Beh,
 mint egy rendes, régi versben!)
 Ezt már csak azért őrizgetem,
 mert nem tudom, miért őriztem

eddig. Beleolvasok ebbe-abba.

Tyeba, moj szin, velymej velya szpomína.

(Ezt uniszláv nyelvből felismerem.

Mellesleg: mennyi minden történt azóta.)

Vagy egy másik helyen: *Hungaria Incognita.*

(Elismerem, latinból is ragadt rám ez-az.)

A város ügyis katasztrófa sújtotta terület,

mondták, akik álmomban bejöttek, és:

most szabadon engedjük magát.

Vagyis: semmi különös, az én rémálmaim

és mások rémálmai, valóság, egyre megy. Azóta már,

kicsit restellem is befejezni ezt a mondatot,

de volt már az a bizonyos valóság rosszabb.

Ezerkilencszázkilencvenegy?

(Ez csak retorikai tagolás. Egy kis levegőt

vesz az agyam. Gondolat-

jövet-menet.) Ki kellett volna dobnom.

Az alsó polcokon egyébként is minden dohos.

(Ez a ház is vizes.) Egy-két vers ide vagy oda.

Úgyis elfelejtetek mindent. Pl. Vers egy elhagyott lányról.

Írta Rakovszky Zsuzsa.

(Egy mondat, egy verssor.)

Vajon én vagyok az a lány, akit valaki,

nem is, senki, sőt senki sem, alany

nélkül, sine subiecto, elhagyott?

Vagy én hagytam el azt a lányt?

S közben az idő elfogyott?

(Elhasználódott, mint a levegő,

elkopott, mint a ruha. Vers lett

belőle. Etcetera.)

Ebből még ki lehetne

turbózni valamit: pl. felvágatlan éveim,

hordozom olvasatlan... Valami

ilyesmi. De hát számtalan az sok

vala, vala, vala...